

det udtryk for, at der er behov for nævnet. Men det er jo ikke sikkert, at det er det eneste kriterium for, at nævnet er overflødig. Der er jo nemlig også det, der hedder, at man kan få så mange klageveje, at sagerne trækker fuldstændig urimeligt ud, og det er jo det, der faktisk i øjeblikket er vores store problem.

Rent bortset fra, at ministeren jo her meget klart har gjort rede for, at med hensyn til familie-sammenførte vrimler det simpelt hen med klage-muligheder, så ser vi jo, hvordan folk klager og klager og klager, sådan at de ofte bliver her i 7 år efter, at det første afslag er givet, og de 7 år er så gået med idelige genansøgninger og klager. Derfor er der altså også et hensyn at tage til dette og ikke bare til muligheden for, at det kan blive omgjort.

Kl. 14.20

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Dette virker jo lidt paradoksalt, når vi lige har diskuteret menneskerettighedsspørgsmålet, hvor et flertal i Folketinget synes, at der skal man gå til Menneskerettighedsdomstolen, for dér tager det jo 10 år at føre en sag igennem; derfor synes jeg, det klinger lidt hult.

Men for at tage det konkrete vil jeg sige, at her er der jo ikke tale om flere klageveje. Der er jo tale om en anden klagevej, præcis den samme, som der er i asylsager, hvor det altså er et uafhængigt nævnet, der tager sig af det.

Så må jeg også sige, at jeg er enig i, at sagsbe-handlingstiden er for lang, men det synes jeg da at vi skal bede ministeren om at gøre noget ved.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Udvalget for Udlændinge- og Integrationspolitik. Hvis ingen gør indsigelse, be-tragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 54:

Forslag til folketingsbeslutning om voldsramte udenlandske kvinder.

Af Elsebeth Gerner Nielsen (RV), Anne-Marie Meldgaard (S), Steen Gade (SF), Jørgen Arbo-Bæhr (EL) m.fl.

(Fremsat 1/4 2005).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Det er naturligvis helt uacceptabelt, at unge mennesker tvinges til at gifte sig mod eget ønske, og vi skal derfor gøre alt, hvad vi kan for at bekæmpe, at sådanne ægteskaber indgås. Det har også været en prioritering for denne regering fra første dag, den tiltrådte.

Regeringen tog allerede ved sin tiltræden fat på at bekæmpe tvangsægteskaber, bl.a. ved indførelse af 24-års-reglen i forbindelse med reformen af udlændingeloven i foråret 2002 ... er det det forkerte, jeg er i gang med?

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Ja, det er B 54 vi er i gang med.

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Det er mig, der har taget fat på B 55, det er rigtigt.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så går ministeren ned og henter sine papirer til B 54. Vi tager det stille og roligt, og så går det hele, som det skal. Tænk, hvis vi mennesker aldrig fejlede, så var der ikke noget ved at være her!

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jeg beklager misforståelsen.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Det skal ministeren ikke gøre, det er der ingen grund til. Det viser, at vi er mennesker.

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Godt, jamen så tager vi B 54 først. Nu har jeg jo startet lidt på B 55, som vi så tager bagefter. Det var ikke med vilje.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Det er tilgivet!

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

B 54 handler om voldsramte udenlandske kvinder, hvilket jo er en alvorlig sag, men det ændrer ikke på, at regeringen ikke kan støtte dette beslutningsforslag.

Regeringen er naturligvis enig i, at vold ikke kan accepteres, regeringen er også enig i, at kvinder, der er kommet til Danmark ved ægtefællesammenføring, og som ikke har fået tidsubegrænset opholdstilladelse, er i en vanskelig situation, hvis de bliver nødt til at ophæve samlivet som følge af vold i ægteskabet. Det er der også taget højde for i udlændingeloven allerede i dag.

Efter loven skal der altid foretages en konkret vurdering af, om inddragelse af en opholdstilladelse, f.eks. som følge af samlivsophør, er særligt belastende for udlændingen. Bl.a. tilknytningen til det danske samfund og herboende personer indgår i denne vurdering.

Loven indeholder herudover en særlig regel for opholdstilladelse, der er givet på grundlag af ægteskab. Efter denne bestemmelse skal der tages særligt hensyn til, om samlivsophøret skyldes, at udlændingen har været udsat for vold. Det indgår altså med tungtvejende vægt ved vurderingen af, om opholdstilladelsen skal inddrages eller ej, hvis ægteskabets ophør skyldes ægtefællens voldelige overgreb.

Forslagsstillerne anfører, at retningslinjerne for voldsramte kvinders mulighed for at bevare deres opholdstilladelse bør præciseres i loven.

Som jeg nævnte, tager udlændingeloven allerede i dag højde for de særlige hensyn til voldsramte kvinder. Regeringen finder ikke behov for at præcisere dette yderligere i loven.

Jeg vil i den forbindelse gerne nævne, at disse sager, ligesom alle andre sager, er lige så forskellige som de personer, sagerne omhandler. Der skal derfor altid foretages en konkret vurdering af den enkelte udlændings forhold, herunder af tilknytningen til Danmark og til hjemlandet. Udlændingeloven giver mulighed for at tage sådanne individuelle hensyn, og regeringen finder derfor ikke anledning til at ændre loven på det punkt.

Kl. 14.25

Forslagsstillerne finder, at voldsramte kvinders opholdstilladelse altid skal forlænges, hvis den pågældende har opholdt sig i Danmark i

over 18 måneder. Ved korte ophold skal der ske en konkret afvejning.

Praksis er i dag således, at udlændinge som udgangspunkt kan blive i Danmark efter ca. 2 års ophold, hvis ægteskabets ophør skyldes ægtefællens vold. Der ses dog på den pågældendes tilknytning her til landet og til hjemlandet, og sådan bør det fortsat være. Regeringen vil således ikke være med til automatisk at give opholdstilladelse efter 18 måneders ophold uanset den pågældendes tilknytning her til landet i øvrigt og til hjemlandet.

Forslagsstillerne anfører, at hensynet til kvindens sikkerhed ved en tilbagevenden til hjemlandet bør indgå ved vurderingen af ansøgning om opholdstilladelse, og at myndighederne bl.a. skal vurdere, om kvinden kan få beskyttelse af de lokale myndigheder, f.eks. på grund af trusler om tvangsægteskab.

Risiko for overgreb i hjemlandet er noget, som der tages højde for allerede i dag. Vi har sådanne set hele asylsystemet til at tage sig af sager, hvor der er risiko for overgreb i hjemlandet. Jeg kan i den forbindelse oplyse, at det i praksis er blevet anerkendt, at visse overgreb udøvet af privatpersoner kan være af et sådant omfang og en sådan intensiv karakter, at de må anses som forfølgelse, såfremt myndighederne er vidende om overgrebene og ikke har evne eller vilje til at beskytte kvinden.

Endelig anfører forslagsstillerne, at kvinder skal have bedre mulighed for at dokumentere, at de har været udsat for vold i ægteskabet. Begrundelsen for forslaget synes at bero på misforståelser.

For det første stilles der ikke krav om, at dokumentationen for vold skal kunne føre til domfældelse. For det andet forældes dokumentationen ikke i sager om bevarelse af opholdstilladelsen. Og for det tredje har offentlige myndigheder allerede i dag pligt til at notere væsentlige oplysninger i en sag.

Regeringen er enig med forslagsstillerne i, at kvinden skal kunne dokumentere volden, f.eks. ved at fremlægge politirapporter, skadestuerapporter, udtalelser fra læger, krisecentre m.v. Sådan er det også allerede, så jeg går ud fra, at vi er enige om, at regeringen ikke skal ændre noget på det punkt.

Samlet finder regeringen ikke behov for at ændre i udlændingeloven. Det er imidlertid ikke udtryk for andet, end at regeringen har andre og bedre måder at løse disse problemer på.

Regeringen afsatte i 2002-2005 40 mio. kr. til bekæmpelse af familierelateret vold og tvangsægteskaber og har fulgt op ved at udarbejde en handlingsplan til bekæmpelse af vold mod kvinder og børn. Handlingsplanen, som rækker helt frem til 2008, dækker en lang række initiativer, herunder initiativer særligt rettet mod etniske minoritetskvinder.

Jeg vil opfordre alle til at gøre sig bekendt med handlingsplanen og så i øvrigt her blot kort nævne, at handlingsplanen ikke alene omfatter støtte til de voldsramte kvinder, men også initiativer i relation til voldsudøverne, beboerrådgivning og krisecentre. Så vi kommer hele vejen rundt.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg kunne godt tænke mig at få at vide af integrationsministeren, om hun kan bekræfte de tal, der fremgår af en rapport fra Landsorganisation af Kvindekrisecentre, som siger, at Udlændingestyrelsens administration af lovgivningen betyder, at kun cirka en tredjedel af de voldsramte kvinder får deres opholdstilladelse forlænget, og om der derfor i den forbindelse ikke kunne være basis for at ændre på loven, sådan at man i større udstrækning beskytter de kvinder, der bliver udsat for vold, og at man også kan undgå, at de af den grund bliver boende i et voldeligt ægteskab.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Det, jeg kan bekræfte, er, at fra 1998 til 2004 er det cirka en tredjedel, som har fået opholdstilladelse, ud af dem, der har påberåbt sig at have været udsat for vold.

Jeg forstår også forslagsstillernes forslag sådan, at der stadig væk skal være en eller anden form for dokumentation af vold. Det behøver ikke at være en domfældelse, men som jeg nævnte i min tale, kan det også være andre ting, der indgår i den vurdering. Af de 336 personer, hvoraf 107 har kunnet blive i Danmark, er der altså en del, hvor det ikke har været muligt – hverken på den ene eller den anden måde – at godtgøre, at de har været udsat for vold.

Kl. 14.30

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Selv om det måske ikke er alle de andre – de to tredjedele – som rent faktisk har været udsat for

vold, så vil jeg bare bede ministeren om at kommentere, om ikke det her tal er medvirkende til, at vi rent faktisk har den situation, hvor rigtig mange udenlandske kvinder bliver boende så længe, de overhovedet kan stå på benene, i et voldeligt ægteskab af frygt for at miste deres opholdstilladelse her i landet.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jeg har ikke den bagvedliggende viden om de konkrete sager, men jeg vil blot sige, at vi allerede i dag – og det er regeringen sådan set godt tilfreds med – har meget lempeligere regler for, at man kan fastholde sin opholdstilladelse i Danmark, hvis der har været vold til stede i et ægteskab. Hvis der ikke har været vold til stede i et ægteskab, jamen så har vi jo et krav om 7 års ophold, før man kan få den permanente opholdstilladelse. For så vidt angår voldsramte kvinder i de her sager, siger vi, at allerede efter 2 år er der mulighed for at fastholde sin opholdstilladelse, selv om opholdsgrundlaget bliver ændret. Det er en meget lempeligere regel, og det synes jeg også er rigtigt at vi har på det her område.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg håber, at ministeren er opmærksom på de to tredjedele af kvinderne, som man så kan sige ikke kan dokumentere volden, og at det ikke kun er det, der er problemet i de to tredjedele af sagerne, for sagen er den, at selv om man kan dokumentere volden, så er man på ingen måde sikker på at få opholdstilladelse, hvilket ministeren jo også selv anerkender. Problemet er, at det er meget, meget svært at levere den tilstrækkelige dokumentation.

F.eks. er det sådan, at hvis en kvinde fortæller politiet, at hun ikke allerede første gang, hun fik tæv, anmeldte det, så bliver det vurderet i Udlændingestyrelsen på den måde, at det ikke er på grund af vold, at kvinden forlader sin mand, hvis der nu f.eks. går et år, inden hun går til politiet og anmelder det. Nej, så siger man, at kvinden jo har vænnet sig til, at vold er blevet en del af ægteskabet, så der må være andre grunde. Hvordan forholder ministeren sig til det?

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jeg kender ikke nogen konkrete sager af den karakter, men jeg har meget svært ved at forestille mig, at en afgørelse lægger det til grund, at

kvinden har vænnet sig til vold, så det må hun selv om. Det har jeg meget svært ved at forestille mig.

Men jeg vil lige have slået fast, at vi er enige om, at der skal være en vis dokumentation til stede, og at der også allerede i dag er mulighed for, at dokumentationen kan komme mange steder fra, og at det skal vi fastholde.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg vil selvfølgelig meget gerne fremsende dokumentationen til integrationsministeren, for det er forhold, der hører til i det 19. århundrede, eller det 18. århundrede for den sags skyld. Det er faktisk sådan, at hvis en kvinde ikke sørger for at melde det, første gang hun får tæv, ja, så gælder det ikke rigtig.

Så vil jeg gerne have uddybet svaret, som ministeren forsøgte at give til min kollega tidligere. Mener ministeren ikke, at det er krænkende for retssikkerheden i Danmark, at det rent faktisk er sådan, at kvinder, der går til politiet og anmelder deres mand for vold, er i den situation, at hvis de ikke har permanent opholdstilladelse, så er der to tredjedele chance for, at anmeldelsen fører til, at de selv bliver udvist?

Mener ministeren ikke, at det giver en vis sikkerhed for, at kvinderne aldrig anmelder deres mand, så problemet i virkeligheden ikke er de ca. 200 kvinder, vi taler om her, men mange, mange flere, nemlig alle dem, der ikke tør anmelde deres mand for vold?

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Sager, hvor der er vold i ægteskabet, er altid nogle forfærdelige sager, men i forhold til lovgivningen er der nødt til at være nogle grænser, der er nødt til at være en afvejning. Det lægger forslagsstillerne jo også selv op til. Der siger de 1½ år. Vi siger, at i dag er der en praksis, der hedder 2 år, fordi alternativet er, at hvis der slet ikke var nogen kriterier og den risiko slet ikke skulle være der, også i forhold til forslagsstillerens forslag, så skulle den jo være nul. Det er en afvejning.

Kl. 14.55

Jeg synes, det er rimeligt, at der trods alt stadig væk indgår en vurdering af kvindens tilknytning til Danmark, og hvordan det grundlag er, i forhold til om et fortsat ophold i Danmark er det rigtige, eller om hendes tilknytning så trods alt er stærkere til landet, hun kom fra.

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Nu bygger forslagsstillerne netop deres forslag på de rapporter, der er kommet, men også på det gode samarbejde der er med LOKK, som jeg også ved at ministeren og ministeriet har.

Jeg kan godt være enig i nogle af de gode intentioner, ministeren kommer med her, men de sager, vi bliver præsenteret for lige præcis fra LOKK i denne sammenhæng, er jo groteske. Derfor vil jeg godt spørge ministeren, om hun ikke kan være enig i, at det er formålstjenligt, at vi får en lovgivning, hvor vi er sikre på, at beviser i voldssager ikke forældes, og at offentlige myndigheder forpligtes til at bevare muligt bevismateriale, sådan at vi ikke kommer i den situation, som fru Elsebeth Gerner Nielsen var inde på, at når man kommer et år efter, så har politiet smidt den rapport i skraldespanden.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Hvis det er tilfældet, skal det selvfølgelig sikres. Igen: Jeg tror ikke, vi er så uenige med hensyn til dokumentationen, i hvert fald ikke sådan som jeg læser forslaget.

Men så vil jeg også understrege, at det her jo ikke kun handler om, hvad vi kan gøre, når skaden først er sket. I regeringen mener vi, at de rammer, der er i udlændingeloven, er fornuftige og tilstrækkelig lempelige i forhold til de øvrige regler, men derudover har vi et stærkt fokus på, hvordan vi overhovedet undgår, at det kommer dertil. Det er også det, som regeringen bruger en række ressourcer på, og bl.a. støtter vi LOKK.

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Jeg vil gerne kvittere for de meldinger, ministeren kommer med her, og selvfølgelig også for de andre tiltag, regeringen via socialministeren er kommet med i forhold til kvinder og ikke mindst voldsramte kvinder. Men jeg kunne godt tænke mig, at ministeren herfra måske ville give en tilkendegivelse af, om det var muligt, at vi kunne sætte os sammen og se på, om der er noget i det her, som vi kan gøre bedre for at sikre voldsramte kvinder de rettigheder, de har.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Som jeg også har sagt tidligere i dag, har jeg meget svært ved at forestille mig mange situationer, hvor jeg vil afvise, at man sætter sig ned og

ser på, hvordan det fungerer; om det fungerer efter hensigten og fungerer rimeligt. Jeg er altid villig vil at tage en dialog om det.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):

Tak til ministeren. Den første ordfører er fru Anne-Mette Winther Christiansen.

Anne-Mette Winther Christiansen (V):

Venstre mener faktisk, at dette beslutningsforslag ikke tager udgangspunkt i, hvad der altid er det bedste for kvinderne. Det er ikke altid den bedste løsning at være i et land uden et netværk, uden et sprog, uden muligheden for at kommunikere med alle omkring sig. Det var måske bedre trods alt at komme tilbage til sit hjemland, hvor hele netværket stadig eksisterer.

Dermed har jeg ikke sagt, at Venstre accepterer vold. Det gør vi på ingen måde. Jeg siger heller ikke, at det ikke er en vanskelig situation, der opstår, når man har været udsat for vold. Det forstår vi fuldt ud at det er. Men desværre ser vi jo, at der ikke er mange straffesager, som ligger til grund for kvindernes ønske om at komme ud af et voldeligt forhold, og dermed er deres egen situation ikke så markant dokumenteret, som hvis det modsatte var tilfældet.

Kl. 14.40

Det er ikke et krav, at der er domfældelse som dokumentation, men alt andet lige ville det jo forenkle sagerne betydeligt, hvis det var tilfældet.

Når det er sagt, må vi konstatere, at der allerede er lavet en praksis. Som integrationsministeren sagde, er der lavet en praksis, hvor disse kvinder kan søge og få hjælp, og der er allerede i dag lavet en handlingsplan, hvor der jo som tidligere nævnt er afsat over 40 mio. kr. over 3 år, som netop går til bekæmpelsen af vold mod kvinder og børn. Her er der også muligheden for hjælp til voldsudøverne, for dem skal vi jo heller ikke glemme. Og der er mulighed for at sætte noget i værk omkring beboerrådgivning og krisecentre.

Så egentlig er der jo faktisk værktøjer nok at tage fat i, og det er bare om at gå i gang og få sat noget i værk i stedet for hele tiden at bremse op og vente.

Venstre bakker op om regeringens politik på udlændingeområdet og dermed også om alle de mange tiltag, der er lavet for at hjælpe disse voldsramte kvinder. Naturligvis skal vi følge op og se på behovet for hjælp til disse kvindegrupper, men sådan som ordlyden og formuleringer-

ne er i beslutningsforslag nr. B 54, kan Venstre ikke stemme for.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

I Venstres ligestillingsprogram kan man læse, at Venstre agter at gøre noget for de voldsramte udenlandske kvinder, herunder bidrage til at forbedre deres retssikkerhed. Hvad mener Venstre med det?

(Kort bemærkning).

Anne-Mette Winther Christiansen (V):

Vi mener netop, at de ting, der er sat i værk, er med til at hjælpe dem.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jamen der er ikke sat noget i værk på det her område, som jo altså drejer sig om, at kvinder kan være i den situation, at de ikke kan anmelde deres mand for vold af den ene grund, at hvis de gør det, så bliver de udvist, og det tør de ikke, for hvis de bliver udvist, så har de ingen forsørgelse; de kan måske ikke tage sig af deres børn; det kan være, at de risikerer at komme tilbage til en familie, som ikke vil dem det bedste. Med andre ord bliver de hos den voldelige mand.

Som jeg forstår ligestillingsprogrammet, som Venstre har lagt frem, er det netop det forhold, man vil gøre noget ved. Af samme grund kan jeg ikke forstå, hvorfor Venstres ordfører kan stå her og så at sige være uenig med Venstres ligestillingsordfører på det her område.

(Kort bemærkning).

Anne-Mette Winther Christiansen (V):

I beslutningsforslaget står der, at man ønsker at korte tiden ned, men egentlig formulerer forslagsstillerne sig jo nøjagtig i overensstemmelse med, hvordan regeringens politik er p.t. Den eneste forskel er, at i stedet for 2 år skal det ned på 18 måneder. Altså er der jo allerede en praksis, der fungerer.

Ministeren orienterede om, at man undersøger forholdene i hjemlandet. Der er ikke nogen, der sendes hjem til et hjemland, hvis de risikerer forfølgelse eller at blive angrebet af familien.

Der er heller ikke problemer dér, så jeg kan ikke se, at jeg har gjort andet end netop det, som også socialministeren er ved at gøre omkring ligestilling; hun siger, at vi skal fortsætte med at hjælpe. Der er de 40 mio. kr., og der er simpelt

hen sat ting i værk i forhold til voldsramte kvinder.

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Nu siger Venstres ordfører, at det er, nøjagtig ligesom praksis er i dag. Kan Venstres ordfører så fortælle mig, hvor det står i reglerne i dag, at beviser i voldssager ikke forældes, og at offentlige myndigheder er forpligtet til at bevare muligt bevismateriale? Det er altså noget af det, der er det absolut tungtvejende i forhold til, at den her kvinde ud over at få tæv af sin mand også har en chance for at bevare sin opholdstilladelse.

(Kort bemærkning).

Anne-Mette Winther Christiansen (V):

Beviser kan jeg ikke lægge frem, men jeg er i hvert fald sikker på, at det aldrig har været intentionen, at de ikke skulle være til rådighed.

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Det er jeg meget glad for at høre, og det synes jeg også jeg lyttede mig til at ministeren sagde. Så det går jeg ud fra er et tilsagn om, at i hvert fald den del af forslaget støtter Venstre.

(Kort bemærkning).

Anne-Mette Winther Christiansen (V):

Jeg har sagt, at vi gerne vil følge op og se på behovet for at hjælpe disse grupper. Det er en imødekommenhed, ja. Vi følger op og ser på det. Men samlet kan vi altså ikke støtte hele forslaget.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):

Tak til ordføreren. Den næste ordfører er fru Anne-Marie Meldgaard.

Kl. 14.45

Anne-Marie Meldgaard (S):

I andre sammenhænge taler vi om at afprøve fodlænker i forbindelse med afsoning af mindre lovovertrædelser. Det er i sig selv et fornuftigt tiltag i den sammenhæng. Men for nogle udenlandske kvinder er lovgivningsmæssige fodlænker af en lidt anden karakter desværre allerede en ubehagelig virkelighed. De udenlandske kvinder, der kommer til Danmark med en dansk mand, oplever vel for de flestes vedkommende et meget godt og velordnet samfund, hvor drømmen og håbet om et godt liv kan lade sig realisere.

Men for nogle af disse kvinder bliver drømmen til et mareridt, hvor manden kan vise sig at være voldelig, og hvor kvinden ofte vil finde sig ladt helt alene og nu ikke bare med truslen om vold, men også med truslen om at blive sendt ud af landet igen, hvis hun har mod nok til at anmelde manden eller forlade ham.

Det kan vi ikke være bekendt. Det kan ikke være rigtigt, at en udenlandsk kvinde, der kommer til Danmark med en dansk mand, skal være underlagt mandens luner, desværre også nogle gange nogle hårdtslående luner, blot fordi hun og manden ved, at skilsmisse fører til en direkte udvisning af kvinden.

Vi finder det tiltrængt, at der skabes bedre rammer for de udenlandske kvinder, der udsættes for vold. Vi ved jo, at det sker, og det viser rapporten fra november 2003: Der er behov for at sende et klart signal om, at vold i hjemmet hverken er lovligt eller acceptabelt i Danmark. Skulle skærpede regler få en dansk mand til at tænke sig om to gange og måske helt undlade at bruge vold, så er det vel i sig selv en gevinst, der er værd at tage hjem.

Vi synes, det er et rigtig godt forslag, og jeg synes også, de tilkendegivelser, der er kommet fra Venstres ordfører her, gør, at jeg er rimelig optimistisk med hensyn til, at vi kan komme videre med det her forslag.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Der er noget, jeg gerne ville høre fru Anne-Marie Meldgaards og Socialdemokraternes holdning til.

Som det er i dag, er det sådan, at ca. en tredjedel af de kvinder, der er udsat for vold og har indgivet en voldsanmeldelse, får lov at blive i Danmark med en opholdstilladelse, og to tredjedele skal så hjem til der, hvor de kom fra.

Jeg kunne godt tænke mig at høre fru Anne-Marie Meldgaards holdning sådan rent personligt. Hvis man skulle sætte sig ind i de kvinders situation, er der ikke noget at sige til, at det er svært, i det øjeblik man får at vide: Nu skal du så sendes hjem igen. Men omvendt, hvis der slet ikke er et netværk i Danmark, hvis kvinden har været isoleret her, ingen kender, ikke forstår sproget, ingenting forstår af, hvad der sker i Danmark, men har et netværk i hjemlandet – nu beder jeg om den helt personlige holdning – hvor ville fru Anne-Marie Meldgaard så vælge, at den kvinde skulle bo i fremtiden, hvis fru Anne-Marie Meldgaard skulle vælge?

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Det er lige præcis derfor, at dette forslag indeholder den bestemmelse om, at udvisning ikke sker her og nu, men at der er mulighed for at foretage en vurdering af hele den kvindes situation og undersøge, hvad det er, hun har at komme hjem til, hvad det er for muligheder, hun vil have her i landet. For det, vi ofte ser i den type sager her, og som underbygges i hvert fald af LOKK, når man taler med dem, er, at der absolut ingenting er at komme hjem til ud over prostitution.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Det er lige det, jeg hæfter mig ved – og fru Anne-Marie Meldgaard betoner også det, der står i forslaget – nemlig at det skal ikke ske her og nu. Vi forestiller os en kvinde, der har været udsat for vold – og jeg ved, at både fru Anne-Marie Meldgaard og jeg kommer på besøg på krisecentre indimellem og ser, hvor alvorlige de her situationer er, og hvor slemt det er for kvinden: Kvinden står der, kender ingen i Danmark, forstår ikke sproget, men har en familie hjemme – og vi snakker altså ikke om et land her, hvor man vil blive bespottet resten af sin tid, men om et land, hvor kvinden har et netværk, en familie, som vil kunne tage vare om hende. Hun står i en meget svag situation. Hun har lige været udsat for nogle voldsomme episoder og har faktisk brug for kærlighed og omsorg og nærhed og nogle, hun kan stole på. Vil det da ikke være vigtigt, at man ret hurtigt kommer hjem til sit eget netværk?

Kl. 14.50

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Jeg går ud fra, at i de situationer, hvor der er tale om, at den enkelte kvinde har et utrolig godt og kærligt netværk i sit hjemland, er der slet ikke tale om, at den her kvinde ønsker at blive i Danmark.

De her sager drejer sig om de kvinder, som uskyldigt er kommet i den her situation, som er blevet lokket til Danmark, måske på falske forudsætninger, og som står fuldstændig på bar bund. Der kan meget hurtigt blive foretaget panikhandlinger i sådan en situation. Det mener jeg ikke er værdigt at vi som oplyst stat skal benytte os af.

Derfor skal vi skabe mulighed for, at den enkelte kvinde får mulighed for at falde til ro og få en reel vurdering af, hvad der er bedst for hende: Skal hun blive her, eller skal hun hjem?

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):

Tak til ordføreren. Næste ordfører er hr. Jesper Langballe.

Jesper Langballe (DF):

Det bliver ganske kort. Vi synes, at intentionen i det her genfremsatte beslutningsforslag er sympatisk, nemlig at udstyre værgeløse udenlandske kvinder, der har opholdstilladelse i kraft af deres ægteskab med en dansk mand, med en garanti, hvis de anmelder en voldelig mand til myndighederne og træder ud af ægteskabet. Hvis hun er sikker på at forblive i landet, er det rigtigt, at hun ikke vil føle sig tvunget til at forblive i det voldelige forhold af frygt for at blive udvist.

Det er altså ikke, at der i og for sig indføres noget nyt, men grundideen er denne automatik, som altså skulle skabe større tryghed for de pågældende kvinder.

Når vi alligevel ikke kan stemme for forslaget, er det, ligesom da beslutningsforslaget første gang blev fremsat, på grund af denne automatik, som fastlåser myndighedernes afgørelse og udelukker muligheden for et skøn i det enkelte, konkrete tilfælde. Som ministeren har oplyst, så rummer loven nemlig, som det er i dag, en regel, der siger, at myndighederne skal tage særligt hensyn til, om ophøret af samlivet skyldes, at udlændingen har været udsat for vold.

Jeg bemærkede mig, at fru Anne-Marie Meldgaard sagde, at det er godt, at der bliver foretaget en vurdering af kvindens situation. Det er jo lige netop det, det er. Hvor automatik er en lidt tvivlsom sag, så er der måske netop brug for en vurdering, som der også implicit kunne ligge en form for rådgivning i.

Man kunne overveje, om det var værd at udbrede kendskabet blandt udenlandske kvinder til denne regel om, at der skal tages særligt hensyn, hvor der foreligger vold, og udbrede kendskabet til myndighedernes deraf følgende lempelige praksis – det kunne f.eks. være igennem DR-tv's »Oplysninger til borgerne om samfundet« – sådan at kvinderne følte sig sikre på, at de frit kunne henvende sig til myndighederne i den ulykkelige situation.

Det mest betryggende er efter vores mening det menneskelige skøn, som kan udøves, og som

skal udøves ifølge loven i det enkelte tilfælde. Derfor siger vi nej til beslutningsforslaget.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg kunne godt tænke mig at vide, om hr. Jesper Langballe mener, at det er en speciel lempelig vurdering fra myndighedernes side, når to tredjedele af de kvinder, som bliver udsat for vold og derfor udgår af deres ægteskab, rent faktisk mister deres opholdstilladelse.

Kl. 14.50

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Ja, det synes jeg udmærket det kan være. Jeg vil ikke stille mig an og påstå, at jeg uden videre kan gennemskue, hvad der ligger i det tal, men en tredjedel er jo dog en del. Men de to tredjedele kunne vel i og for sig rumme kvinder, som faktisk ikke havde noget ønske om at forblive i landet, altså de kvinder, som fru Irene Simonsen omtalte før, og som føler sig fremmede her uden den mand, i tillid til hvem de er kommet herop, men som har et netværk, der vil tage hånd om dem i deres hjemland.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Det kan hr. Jesper Langballe mene er situationen uden at vide noget om det.

Men så kunne jeg godt tænke mig at spørge om en anden ting, for nu snakker hr. Jesper Langballe meget om automatik, og så er det, jeg godt kunne tænke mig at vide: Hvor er det, der i det her beslutningsforslag står noget om automatik?

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Må jeg ikke begynde med at sige – når hr. Arbo-Bæhr siger, at det kan jeg mene uden at vide noget om det – at hvis hr. Arbo-Bæhr selv ved noget om det, så kunne han tage og oplyse mig om det. Jeg erkender, at jeg ikke helt kan gennemskue, om der i de to tredjedele er medregnet kvinder, som faktisk gerne vil rejse hjem. Så i stedet for at stille sig hånlige kan hr. Arbo-Bæhr prøve på at gøre mig klogere.

Så var der det med automatikken. Det er da klart, for beslutningsforslaget her opfinder i og for sig ikke noget nyt. Det, som man gerne vil have for de kvinders vedkommende, er faktisk det, der sker for den ene tredjedel, hvor myndig-

hederne udøver det skøn, at den voldsramte kvinde skal have lov til at blive i landet. Det nye er automatikken, det er, at man siger: Volden kvalificerer hende så at sige til med fuldkommen sikkerhed og uden nogen som helst diskussion, uden nogen konkret vurdering fra myndighedernes side, at blive i landet. Det er det, jeg kalder automatik.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):

Tak til ordføreren. Næste ordfører er fru Henriette Kjær.

Henriette Kjær (KF):

Jeg vil gerne starte med at slå fast, at vold i ægteskabet er fuldstændig uacceptabelt. Jeg forstår også ganske godt de kvinder, der flygter ud af et sådant ægteskab. Volden er heller ikke altid synlig og hårdtslående, men kommer desværre mange gange snigende i form af psykisk terror eller i form af overgreb på kvindens børn, så det er ganske ubehageligt.

Derfor har regeringen også som noget af det første, da den trådte til i 2001, sat en handlingsplan i søen: »Stop volden mod kvinder«. I handlingsplanen er der et særligt fokus på at hjælpe udenlandske kvinder. Vi har lavet materiale på mange sprog, og der er afsat penge til uddannelse af personalet på kvindekrisecentrene osv.

Ikke mindst er der afsat penge til at behandle den voldelige mand, og det er faktisk meget væsentligt, at vi får ham behandlet, så han ikke, efter at den første kone er gået, fortsætter volden mod den næste. Hele den indsats forventer jeg mig meget af.

Vi mener så faktisk også, at reglerne på udlændingeområdet tager hensyn til den forfærdelige situation, udenlandske kvinder, der har giftet sig med en dansk mand, kan blive udsat for. Vi er faktisk meget tilfredse med, at vi i lovgivningen giver mulighed for, at de kvinder, der har været udsat for vold, har gode muligheder for at beholde deres opholdstilladelse ved samlivsophør, og sådan bør det også være.

Som loven er i dag, tager myndighederne også højde for, om det er sikkert for kvinden at blive sendt tilbage til sit hjemland. Myndighederne vurderer, om kvinden er i fare, hvis hun bliver sendt hjem. Derfor synes jeg egentlig, beslutningsforslaget er overflødigt på det punkt, da det i dag allerede er praksis.

Så foreslår man i beslutningsforslaget, at alle kvinder, der har været her i over 18 måneder og samtidig har været udsat for vold, automatisk

skal kunne beholde deres opholdstilladelser. Jeg mener ikke, det er så afgørende, om det er 2 år eller 1½ år; det vigtige er, at der i hver eneste sag skal foretages en individuel vurdering, hvori mange faktorer indgår, og ikke bare den tid, man har opholdt sig her i landet.

Jeg synes grundlæggende, vi beskytter de voldsramte kvinder godt, men det er selvfølgelig vigtigt, at vi hele tiden har fokus på problemet. Og det er vigtigt, at de personer, der er omkring kvinden, hjælper hende med at få dokumentation, hvis hun skulle befinde sig i et voldeligt forhold – dokumentation fra skadestuen eller ved en politianmeldelse eller andet. Så står hendes sag jo meget, meget bedre.

Kl. 15.00

Jeg vil også gerne slå fast, som andre også har gjort det før mig, at det ikke er nødvendigt med en dokumentation, der skal kunne føre til domfældelse, men det er klart, at det er svært for myndighederne at behandle en sag, hvor kvinden påstår, at hun har været udsat for vold, hvis der ikke foreligger nogen udtalelser fra et kvindekrisecenter, fra lægen eller andet. Det er jo altså meget afgørende.

Så det korte af det lange er, at vi ikke kan støtte beslutningsforslaget. Vi mener, at reglerne er gode, som de er i dag.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Normalt er Det Konservative Folkeparti et parti, der støtter retssikkerhed, og i den nuværende regerings tid er der også blevet indført en række nye elementer i dansk retspraksis med henblik på at sikre, at flere mennesker vil træde frem og f.eks. vidne.

Derfor undrer det mig, at Det Konservative Folkeparti ikke kan være med på det her forslag. For det drejer sig jo om at få flere kvinder til at turde at gå til politiet og anmelde deres mand for vold. Der kan også være andre kriminelle forhold, som kvinderne bør anmelde deres mand for, men det tør de her kvinder ikke. Udenlandske kvinder tør generelt ikke anmelde deres mand hverken for vold, for incest, for rockerkriminalitet, intet. For hvis de gør det, er der to tredjedels chance for, at de selv bliver udvist, altså selv bliver straffet.

Med andre ord: Kan fru Henriette Kjær se, at det her er et spørgsmål om retssikkerhed og også sikkerhed i det danske samfund som sådan?

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Jamen jeg mener ikke, at der er den væsentlige forskel på beslutningsforslaget her og de regler, der er gældende i dag. Der er ingen tvivl om, at de kvinder her skal beskyttes, de skal være omfattet af retssikkerhed præcis ligesom alle andre, men vi har altså nogle regler om, at man skal have opholdt sig her i landet i 7 år for at få en permanent opholdstilladelse, og det skal ikke forhindre en kvinde i at komme ud af et voldeligt ægteskab, for selvfølgelig skal hun anmelde sin mand, selvfølgelig skal hun ud af det.

Men det er altså også sådan, at der er nogle, der har noget at komme tilbage til, der faktisk har en familie i det land, de kommer fra, og hvis familien så vil udstøde dem eller andet, går vi jo netop ind og vurderer, om den vil gøre det, for så er det jo medvirkende til, at de kan opretholde deres opholdstilladelse.

Så derfor kan jeg altså ikke følge den logik, man har fra radikal side.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Lad os ikke bruge mere tid på at diskutere det.

Er det sådan, at Det Konservative Folkeparti fortolker de nuværende regler på følgende måde: Kvinder, som har opholdt sig i Danmark i 2 år, får med sikkerhed lov til at blive, hvis de kan dokumentere volden – er det sådan, Det Konservative Folkeparti ser det? – og for kvinder, der ikke har været her i 2 år, laver man et skøn?

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Nej, sådan er det ikke. Jeg sagde det netop meget tydeligt i min ordførertale her, at jeg synes, det er vigtigt, at det ikke bare er antallet af måneder, man har opholdt sig landet, men at det er alle de forskellige faktorer, der er omkring kvinden, der indgår i en samlet vurdering.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):

Tak til ordføreren. Næste ordfører er hr. Steen Gade.

Steen Gade (SF):

Jeg synes, dette forslag er et forslag, som regeringen skulle lytte noget mere til. Vi har en situation, som er vel beskrevet, måske ikke så meget fra ministeriets side, men så fra andre sider, hvor voldsramte kvinder kommer i en situation, hvor de, som det også blev sagt af Venstres ordfører

eller af Venstres repræsentant her, kommer i en situation, hvor to tredjedele af dem faktisk bliver udvist. Det er uacceptabelt.

Derfor er man nødt til at skabe en større retssikkerhed for de kvinder i retning af, at de, når de er voldsramte, så får en sikkerhed, for ellers bliver de jo ofte i disse voldsprægede forhold. Det er hele den tankegang, som jeg ikke synes prægede ministerens svar.

Alle er selvfølgelig optaget af at beskytte voldsramte kvinder, men forståelsen for sammenhængen mellem at beskytte voldsramte kvinder og så opholdstilladelse og risikoen for at blive smidt ud er det, som jeg synes mangler fra regeringens side.

Kl. 15.05

Det betyder jo selvfølgelig så, at mange flere af de kvinder, som vi nu sender ud, kommer til at skulle blive i Danmark i længere tid. Det er jo konsekvensen af det her. Men det er vel det, regeringspartierne måske er bange for at sige åbent, at der bliver nogle flere kvinder, der kommer til at blive her, man er bange for, at så stiger tallet af udlændinge her i Danmark.

Hvis det virkelig er den slags tankegange, der gør, at man ikke er villig til at overveje det her seriøst, så synes jeg, det er lidt for sølle. Jeg håber, at regeringen vil være med til at give en større sikkerhed for, at voldsramte kvinder kan blive her i landet, end tilfældet er nu.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):
Tak til ordføreren. Den næste ordfører er hr. Jørgen Arbo-Bæhr.

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Vi har jo her at gøre med et forslag, hvor virkeligheden og virkelighedens problemer støder ind i regeringens og Dansk Folkepartis evindelige sang om stram udlændingepolitik og strammere udlændingepolitik.

Sagen er jo, at mange kvinder står i den situation, hvor de må sige til sig selv: Bliv i ægteskabet, tag imod dine tæsk, hold din mund, eller du bliver smidt ud af landet.

Krisecentrenes beretninger om behandling af voldsramte kvinder er rystende for nu at bruge et mildt udtryk. I Landsorganisation af Kvindekrisecentres nyhedsbrev nr. 1 fra 2005 fortælles historien om en srilankansk kvinde, der som 21-årig kom til Danmark efter ægteskab med en mand ligeledes fra Sri Lanka.

Efter 5 måneder søgte hun om beskyttelse på et krisecenter og ønskede at blive skilt. På Sri

Lanka vil hun være socialt udstødt og ude af stand til at forsørge sig selv, hun har ingen uddannelse, hun ønsker at blive i Danmark. Udlændingestyrelsen afslog ønske om opholdstilladelse. Kvindens fremtidsmuligheder på Sri Lanka tillægges ingen betydning, hun pålægges at udrejse inden en måned.

Af angst for fremtiden flyttede kvinden så tilbage til den voldelige mand og troede, at hun fortsat var omfattet af den oprindelige opholdstilladelse, da ægteskabet jo ikke juridisk set var ophørt. I efteråret 2004 flygter kvinden atter til krisecenteret efter at have været udsat for grov seksuel, fysisk og psykisk vold, og på ny rejser en sag over for Udlændingestyrelsen om opholdstilladelse for kvinden med dokumentation for så vel den nye som den tidligere vold samt konsekvenserne for kvinden og hendes familie på Sri Lanka ved hjemsendelse.

Lige op til jul kommer styrelsens svar. Der tages ikke hensyn til den nye dokumentation. Kvinden har efter styrelsens mening opholdt sig ulovligt i landet siden den første afgørelse og skal straks hjemsendes.

Dette er blot en historie om lovgivningen og praksis på det her område i det danske velfærdssamfund. Danske krisecentre bekræfter, at mange udenlandske kvinder, der ved henvendelse til centrene ikke kender bestemmelserne om opholdstilladelse, forlader centrene for at vende tilbage til den voldelige mand, når de bliver gjort bekendt med reglerne.

I rapporten »Når drømme og håb bliver til mareridt« om danske mænds vold mod udenlandske kvinder, opgør Landsorganisation af Kvindekrisecentre, at Udlændingestyrelsens fortolkning af udlændingeloven medfører, at kun en tredjedel af de voldsramte får deres opholdstilladelse forlænget. Dertil skal lægges de mange kvinder, som formentlig helt opgiver at henvende sig på krisecentrene og vælger at udholde volden.

Det beslutningsforslag, vi her behandler, som Enhedslisten er medstiller af, er blot et lille bidrag til at rette op på en elendig lovgivning og en uanstændig fortolkning af den. Vi skylder de voldsramte kvinder, at de får en reel mulighed for at bryde ud og skabe sig et liv i Danmark.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):
Tak til ordføreren. Jeg giver ordet til ordfører for forslagsstillerne, fru Elsebeth Gerner Nielsen.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Tak for bemærkningerne. Jeg vil først og fremmest takke de partier, der er med bag forslaget. Det Radikale Venstre fremsatte allerede i 2002 et forslag, der på nogle punkter ligner det her, og på det tidspunkt vandt forslaget ikke særlig stor opbakning. Derfor er det selvfølgelig glædeligt, at der nu er flere partier, der kan støtte op om beslutningsforslaget.

Kl. 15.10

Jeg havde også regnet med, at regeringspartierne ville kunne støtte forslaget, først og fremmest fordi regeringen har gjort meget ud af at tale om voldsramte kvinder. Socialministeren har lanceret en stort anlagt kampagne vedrørende de voldsramte kvinder og opfordrer kvinderne til at komme frit frem, og det er selvfølgelig vigtigt for kvinderne. Det er også vigtigt ud fra et ligestillingsperspektiv. Men problemet er altså for disse kvinder, at hvis de kommer frit frem og f.eks. fortæller om vold, så er der to tredjedeles chance for, at de bliver udvist, og derfor kommer de ikke frit frem. Det er baggrunden for vores forslag.

Vi siger i forslaget, at hvis man har været i Danmark i mere end 18 måneder, så skal det under alle omstændigheder være sådan, at hvis man kan dokumentere volden, og ja, man skal dokumentere volden, så skal man under alle omstændigheder have lov til at blive, hvis det er det, man vil.

Fru Irene Simonsens bemærkninger om det her var, at hvis kvinderne har et godt og kærligt netværk i hjemlandet, så er der jo ikke nogen grund til at give dem opholdstilladelse, for hvis de har et godt og kærligt netværk i hjemlandet, så søger de ikke om opholdstilladelse, så tager de hjem.

Det, vi taler om, er de kvinder, der er i knibe. De skal have lov til at blive, hvis de har været 18 måneder i Danmark med sikkerhed, det vil sige have et retskrav på at blive.

Med hensyn til kvinder, der har været under 18 måneder i Danmark, skal vi gøre det samme, som foregår nu, det vil sige, at vi skal foretage en afvejning af hele situationen omkring kvinden, forholdene i hjemlandet osv. Det er det, vi opfordrer til at der altså bliver en sikkerhed for, at kvinderne kan komme frit frem, i hvert fald efter at de har været i Danmark 18 måneder.

Så opfordrer vi endvidere til, at beviser i voldssager ikke forældes, at man bevarer dem, gemmer dem, og at disse beviser kan bruges i det øjeblik, kvinden kommer i den situation, at

hun har brug for at få forlænget sin opholdstilladelse.

Jeg glæder mig over, at integrationsministeren forholder sig i hvert fald en smule åben – jeg undskylder, hvis jeg overfortolker – til forslaget. Jeg fornemmer, at der hos den kvindelige integrationsminister også er en vis medfølelse for de her kvinder, som vi taler om, og derfor er jeg glad for, at integrationsministeren takkede ja til Socialdemokratiets forslag om, at vi drak en kop kaffe sammen.

Jeg vil opfordre til, at vi gør det her i forbindelse med forslaget, at vi simpelt hen sætter os omkring samme bord og prøver at diskutere det igennem og ser, hvad vi kan komme frem til, altså laver en fælles beretning på nogle punkter, som der forhåbentlig kan skabes enighed om.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen): Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Udvalget for Udlændinge- og Integrationspolitik. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 55:**Forslag til folketingsbeslutning om styrket indsats mod tvangsægteskaber.**

Af Elsebeth Gerner Nielsen (RV), Anne-Marie Meldgaard (S), Steen Gade (SF), Jørgen Arbo-Bæhr (EL) m.fl.
(Fremsat 1/4 2005).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling**Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):**

Så prøver vi at tage den forfra. Det er naturligvis helt uacceptabelt, at unge mennesker tvinges til at gifte sig mod eget ønske, og vi skal derfor